TWORZYLI POLSKĄ LARYNGOLOGIĘ

TADEUSZ LECH BARDADIN (1918–1979)

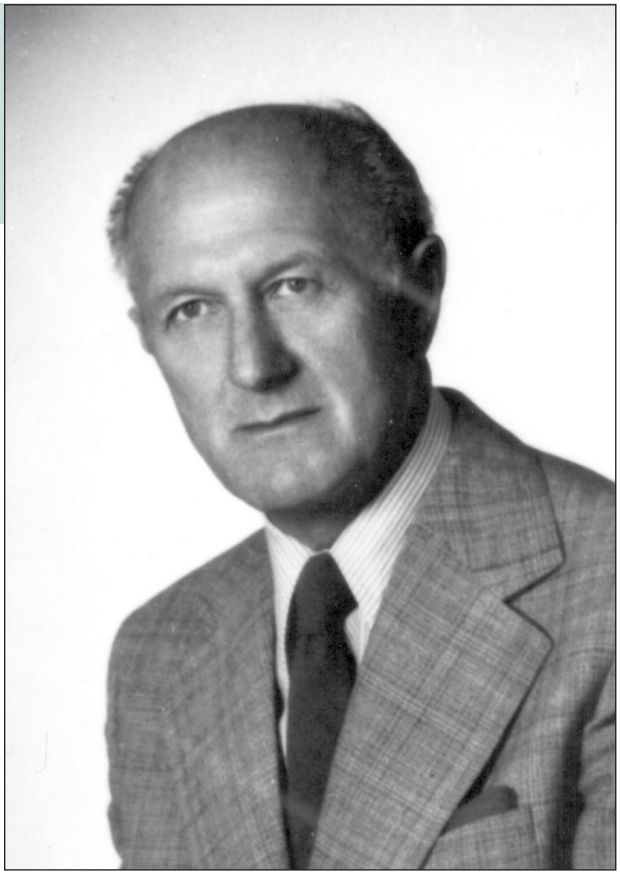

Tadeusz Lech Bardadin urodził się 2 czerwca 1918 r. w Kijowie jako syn Antoniego i Wandy z domu Przesmyckiej. W latach 1927–1937 pobierał nauki w Państwowym Gimnazjum im. Bolesława Prusa w Siedlcach, po czym rozpoczął studia na Wydziale Lekarskim Uniwersytetu Józefa Piłsudskiego w Warszawie, które kontynuował podczas okupacji niemieckiej, do wybuchu Powstania Warszawskiego, na Wydziale Lekarskim Tajnego Uniwersytetu Warszawskiego. Po upadku powstania w 1944 r. został aresztowany przez gestapo i wywieziony do obozu w Stuthofie, z którego wrócił do Warszawy po zakończeniu wojny. Wznowił studia na Uniwersytecie Warszawskim i 6 czerwca 1947 r. uzyskał dyplom lekarza. Wkrótce rozpoczął pracę w charakterze asystenta prof. Antoniego Dobrzańskiego w Klinice Otolaryngologicznej UW, gdzie uzyskał specjalizację z otolaryngologii oraz 22 grudnia 1951 r. stopień doktora medycyny na podstawie pracy O wpływie toksycznym streptomycyny na narząd słuchu na podstawie badań audiometrycznych. Pod wpływem prof. Henryka Lewenfisza, który zwrócił uwagę na jego zdolności manualne i talent lekarski, skierował swoje zainteresowania na zagadnienie rehabilitacji operacyjnej słuchu.

W 1951 r. podjął też pracę jako konsultant w Instytucie Reumatologii. W 1962 r. w Instytucie Reumatologii objął stanowisko kierownika Kliniki Otolaryngologii, która miała za zadanie rozwiązywanie zagadnień rehabilitacji operacyjnej słuchu oraz problemów otolaryngologicznych w reumatologii. Klinika była wyposażona w nowoczesny sprzęt, bogate instrumentarium do mikrochirurgii ucha i krtani oraz cenny księgozbiór. Wśród zagadnień rehabilitacji operacyjnej słuchu zajął się przede wszystkim otosklerozą. Dokonywał do 90 operacji rocznie i po pierwszych dwóch latach podsumował swoje doświadczenie w zakresie techniki operacyjnej w leczeniu otosklerozy i wprowadził stapedektomię zamiast mobilizacji. Całkowicie oddany był otochirurgii i z odwagą dokonywał operacji w przypadkach o dużym ryzyku i u ludzi starszych, wykorzystując nawet minimalną szansę w walce z głuchotą. Podjął się opracowania metody operacyjnego leczenia ankilozy stawu skroniowo-żuchwowego u chorych na reumatoidalne zapalenie stawów. Habilitował się w Akademii Medycznej w Warszawie 8 listopada 1968 r. na podstawie rozprawy Otoskleroza z punktu widzenia badań biochemicznych i klinicznych, za którą uzyskał tytuł docenta i nagrodę Rady Naukowej przy Ministrze Zdrowia i Opieki Społecznej. W klinice organizował kursy doskonalące z zakresu otochirurgii i zagadnień związanych z reumatologią. Pod jego kierownictwem dwóch lekarzy uzyskało stopień doktora medycyny, a wielu stopień specjalisty. Brał udział w opraco-

wywaniu i ocenie prototypów aparatury elektroakustycznej.

W latach 1969–1974 pełnił funkcję asystenta specjalisty krajowego ds. otolaryngologii. W Instytucie Reumatologii od 1969 r. był członkiem Rady Naukowej, a w latach 1971–1979 zastępcą dyrektora ds. klinicznych oraz członkiem Odwoławczej Komisji Kontroli Zawodowej.

Pozostawił dorobek naukowy obejmujący 65 publikacji z dziedziny audiologii, otochirurgii, foniatrii i zagadnień otolaryngologicznych w reumatologii.

Czynnie uczestniczył w zjazdach krajowych otolaryngologów i reumatologów polskich oraz w Zjeździe Otolaryngologów Czechosłowackich w Hradec Karlove (1965), Pradze (1978), w Międzynarodowym Kongresie Audiologów w Kopenhadze (1964), II Kongresie Otolaryngologów Brytyjskich w Oksfordzie (1967), I Europejskim Kongresie Otolaryngologii Pediatrycznej w Warszawie (1979).

Był członkiem Polskiego Towarzystwa Otolaryngologicznego, Polskiego Towarzystwa Reumatologicznego i Międzynarodowego Towarzystwa Audiologicznego. Od 1950 do 1973 r. pełnił funkcję sekretarza redakcji „Otolaryngologii Polskiej", a następnie zastępcy redaktora naczelnego. Pracował w redakcji „Reumatologii" i wchodził w skład rady programowej „Polskiego Tygodnika Lekarskiego".

Odznaczony został Złotym Krzyżem Zasługi, Medalem X-lecia Polski Ludowej, Medalem XXX--lecia Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej i odznaką Zasłużony Pracownik Służby Zdrowia.

Czas wolny poświęcał na polowanie i narciarstwo. Mimo śmiertelnej choroby trwał na stanowisku w klinice do końca życia. W ostatnich dniach życia otrzymał tytuł profesora, nadany mu przez Radę Państwa.

Zmarł 1 października 1979 r. i został pochowany na cmentarzu Powązkowskim. Ożenił się z Zofią z domu Bulską. Miał dwóch synów lekarzy: Krzysztofa (ur. 1946), anatomopatologa, i Jana (ur.1951), otolaryngologa.

prof. dr hab. n. med. Andrzej Kierzek,
przewodniczący Sekcji Historycznej PTORL-ChGiS